

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

V. P.

proti
žalované

zastoupen advokátkou JUDr. Irenou Strakovou,
se sídlem Karlovo nám. 18, 120 00 Praha 2,

Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 4. 2020, č. j. MV-40550-4/SO-2020,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Rozhodnutím žalované ze dne 7. 4. 2020, č. j. MV-40550-4/SO-2020 (dále jen „napadené rozhodnutí“), bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“ nebo jen „ministerstvo“) ze dne 14. 1. 2020, č. j. OAM-11137-16/TP-2019 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Správní orgán prvního stupně rozhodl tak, že podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve znění účinném do 30. 7. 2019, zamítl žádost žalobce o povolení k trvalému pobytu pro nesplnění podmínek podle § 67 cit. zákona.

II.

Obsah žaloby a vyjádření žalované

3. Žalobce se domnívá, že napadeným rozhodnutím byla porušena následující ustanovení zákona (žalobní body):
4. Za prvé § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), když žalovaný nepostupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy.
5. Za druhé, žalovaný nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu) a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu (§ 2 odst. 4 správního řádu).
6. Za třetí, správní orgán nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí z tohoto důvodu nelze považovat za přesvědčivé (§ 50 odst. 2, 3 správního řádu).
7. Za čtvrté, správní orgán nepřihlížel pečlivě ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo (§ 50 odst. 4 správního řádu).
8. Za páté, žalovaný neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci (§ 52 správního řádu).
9. Za šesté, správní orgán ve svém odůvodnění neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o pobytu cizinců (§ 68 odst. 3 správního řádu).
10. V žalobě se dále uvádí, že žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny. Do ČR přicestoval koncem r. 2016. Dne 2. 12. 2016 s ním bylo zahájeno řízení o udělení mezinárodní ochrany. Azyl mu udělen nebyl, přičemž správní žaloba proti tomuto rozhodnutí byla rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 8. 7. 2019, č. j. 2 Ay 57/2017-36 (pozn. soudu: pravděpodobně myšleno 2 Az 57/2017-36 ze dne 31. 5. 2019, právní moci nabyl dne 8. 7. 2019) pravomocně zamítnuta. Poté žalobce podal žádost o vydání povolení k trvalému pobytu.
11. Žalobce ve správním řízení poukázal na svůj závažný zdravotní stav, který se neustále zhoršuje (§ 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců), což doložil lékařskými zprávami. Žalobce trpí *korovou atrofií frontoparietálně, varianta Dandyho-Walkera* (nekontrolovatelný třes

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

celého těla, špatná řeč a další symptomy), což si v r. 2018 a 2019 vyžádalo i zásah lékařské záchranné služby a hospitalizaci v nemocnici. Žalobce uvedl a doložil, že ve svém domovském státě prožil v minulosti trauma, kdy mu zemřelo pro neposkytnutí včasné lékařské pomoci dítě.

12. Žalobce namítá, že podle jeho názoru žalovanému poskytl listinné důkazy na podporu uváděných skutečností, kdy jeho celková zdravotní a životní situace je způsobila naplnit neurčitý pojem důvod zvláštního zřetele hodný.
13. Ve svém domovském státě již žalobce nemá žádné příbuzné a nebude zde schopen samostatného života, zejm. s ohledem na to, že jeho matka žije v ČR (má zde povolen trvalý pobyt) a je na ní plně závislý. Ta nemá dostatečné prostředky k úhradě jeho léčby v hotovosti. Žalobce byl rovněž hospitalizován v Psychiatrické léčebně Bohnice, kam byl akutně převezen a následně ji samovolně opustil.
14. Žalobce ve správním řízení navrhoval provést svůj výslech jakožto účastníka řízení k prokázání skutečného stavu věci, který je zřejmý již ze vzhledu a chování žalobce.
15. Situace žalobce tedy naplňuje důvody hodné zvláštního zřetele (neurčitý právní pojem) a rozhodnutí žalovaného v tomto směru bylo nepředvídatelné.
16. Žalobce navrhl napadené rozhodnutí žalované zrušit.
17. Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí, s tím, že v podrobnostech odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí (zejm. část III.), kde byly námitky, které se nijak neliší od odvolacích námitek, vypořádány, a dále odkazuje rovněž na obsah správního spisu. Žalovaná tedy navrhla žalobu zamítnout.

III.

Obsah správního spisu

18. Ze správního spisu předloženého žalovanou soud zjistil následující, pro rozhodnutí ve věci samé, podstatné skutečnosti:
19. Dne 25. 7. 2019 podal žalobce Ministerstvu vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, žádost o povolení k trvalému pobytu na území ČR podle § 67 odst. 1 ve spojení s § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců.
20. Žalobce byl s ohledem na to, že nespecifikoval důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu odstavce 7 § 67 zákona o pobytu cizinců vyzván (výzvou ze dne 9. 8. 2019, č. j. OAM-11137-7/TP-2019) k poskytnutí součinnosti, a to k předložení dalších aktuálních dokladů, které celkově prokáží důvody hodné zvláštního zřetele, resp. nepříznivý zdravotní stav žalobce, tedy podrobnou lékařskou dokumentaci, z níž bude patrný jeho aktuální zdravotní stav ve spojení s vlivem jeho diagnóz na jeho běžný život apod., příp. k předložení dalších dokladů prokazujících jeho osobní, rodinné, sociální či jiné důvody. Závěrem byl poučen o tom, že nesplnění výzvy a tedy neprokázání požadovaných skutečností může vést k zamítnutí žádosti.
21. Ve vyjádření k důvodům žádosti o trvalý pobyt ze dne 29. 8. 2019 žalobce uvedl, že za důvody zvláštního zřetele hodné považuje svůj zdravotní stav, který nastal již v době jeho pobytu na Ukrajině a nadále jej omezuje v běžném životě. Poukázal zejm. na úraz hlavy v dětství a nemožnost návštěvy lékaře s ohledem na rodinnou situaci a podmínky ve

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

zdravotnictví, dále na těžkou dopravní nehodu, kdy při následné hospitalizaci byl zjištěn nález na mozku vyžadující operační zákrok s nejasným výsledkem, který odmítl. Jeho zdravotní stav se projevuje obtížemi jako je nekontrolovatelný třes rukou a zadrhávání v řeči, což mu znemožňuje zapojení do běžného života. Stres jeho stav zhoršuje. Z uvedených důvodů jej rovněž odmítají zaměstnat. Následkem nedostatečné lékařské péče zemřela žalobcova roční dcera, což jej zcela paralyzovalo. Dále uvedl, že na území ČR žije jeho matka, která jej podporuje a na níž je psychicky i finančně závislý. Z těchto důvodů a z důvodu bezpečnostní situace a povolání do armády žalobce přicestoval za matkou do ČR a požádal o udělení mezinárodní ochrany (nebylo mu vyhověno, správní žaloba byla zamítnuta). Na Ukrajině již nemá žádné zázemí ani domov. Dále navrhl svůj účastnický výslech a odkázal na výsledky lékařského vyšetření provedeného při přijímacím řízení při žádosti o mezinárodní ochranu. K uvedenému připojil v překladu lékařskou zprávu Diagnostického centra spirální počítačové tomografie ze dne 29. 4. 2009 se závěrem: *cysta velké mozkové cisterny* a úmrtí list dcery (narozena X, zemřela X).

22. Dne 4. 9. 2019 pod č. j. OAM-11137-13/TP-2019 vydal správní orgán výzvu k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, která byla žalobci doručena dne 10. 9. 2019.
23. Z Protokolu o seznámení se spisovým materiálem ze dne 25. 9. 2019, č. j. OAM-11137-14/TP-2019, vyplývá, že žalobce nahlédl do spisového materiálu a sdělil, že se k podkladům vyjádří do 30 dnů písemně.
24. Dne 15. 10. 2019 se zmocněnkyně žalobce písemně vyjádřila k žádosti o povolení k trvalému pobytu. Uvedla, že předkládají lékařskou zprávu ze dne 1. 10. 2019, z níž vyplývá, že u žalobce byla zjištěna *korová atrofie varianty Dandyho-Walkera*. Jedná se o zmenšení objemu mozku vůči lebce, což samo o sobě nemusí znamenat závažné komplikace, může to být spojeno s věkem, je však třeba přihlídnout již k předchozímu zdravotnímu stavu žalobce. Uvedené tedy naplňuje důvody zvláštního zřetele hodné. Uvedla, že další lékařské zprávy budou doloženy. Připojeny byly lékařská zpráva z radiodiagnostického oddělení Nemocnice Milosrdných sester sv. Karla Boromejského v Praze ze dne 1. 10. 2019, se závěrem *korová atrofie frontoparietálně, varianta Dandyho-Walkera*, a zpráva z návštěvy neurologické ambulance téže nemocnice dne 16. 10. 2019 se závěrem: *tremor HK esenciální v. s., stav po ojedinělém záchvatu GM na terénu etyl., bez recidivy, CT mozku bez ložiskových změn, korová atrofie frontoparietálně*.
25. Z prvostupňového rozhodnutí, jímž byla žádost žalobce zamítnuta [§ 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců] pro nesplnění podmínek podle § 67 cit. zák. se po rekapitulaci pobytové historie žalobce podává, že ten nesplňuje podmínky § 67 zákona o pobytu cizinců, a to žádného z odstavců tohoto ustanovení vyjma odstavce 5 (žádost lze podat ministerstvu nejpozději do 2 měsíců po pravomocném ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany, když řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo pravomocně ukončeno dne 7. 7. 2019 a žádost o vydání povolení k trvalému pobytu byla podána dne 25. 7. 2019).
26. V rozhodnutí je poukázáno na to, že se žalobcem jakožto žadatelem bylo dne 2. 12. 2016 zahájeno řízení o udělení mezinárodní ochrany (azylu) na území, přičemž azyl mu udělen nebyl. Pravomocným rozsudkem Městského soudu v Praze byla správní žaloba žalobce v této věci zamítnuta (č. j. 2 Az 57/2017-36). Následně byl žalobci vystaven výjezdní příkaz č. GA0271890 s platností od 17. 7. 2019 do 15. 8. 2019. Dne 25. 7. 2019 požádal o povolení

k trvalému pobytu a i o udělení víza za účelem strpění pobytu, které mu bylo uděleno s platností od 21. 8. 2019 do 15. 1. 2020. Žalobce disponoval v minulosti pouze vízovým pobyttem nad 90 dnů za účelem zaměstnání s platností od 13. 9. 2006 do 14. 5. 2007.

27. Žalobce tedy nesplnil podmínky § 67 odst. 1 zákona o pobytu cizinců (dále jen „zákona“), neboť poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany trvalo v době delší než 2 roky, kdy žalobce po jeho pravomocném ukončení ke dni 8. 7. 2019 pobýval na území v rámci přechodného pobytu (výjezdního příkazu), přičemž žádost o povolení k trvalému pobytu podal v době jeho platnosti. V rámci daného ustanovení má však žalobce prokázat splnění doby 4 let předchozího nepřetržitého pobytu na území před podáním žádosti, tj. minimálně ke dni 25. 7. 2015. Žalobce však v období od 25. 7. 2015 do doby zahájení řízení o udělení mezinárodní ochrany, tj. 2. 12. 2016, prokazatelně žádným uděleným a započitatelným pobytovým oprávněním nedisponoval.
28. Žalobce nesplnil ani podmínky odstavce 2 shora uvedeného ustanovení, neboť s ohledem na svůj věk (36 let v době rozhodování správního orgánu I. stupně) není osobou mladší 18 let, osobou osamělou a starší 65 let ani nebylo při podání žádosti tvrzeno ani prokázáno, že není schopen sám se o sebe postarat z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.
29. Žalobce nesplnil ani podmínku odstavce 3, neboť nesplňuje podmínky odstavce 1. Rovněž z toho důvodu nesplňuje ani podmínku odstavce 4.
30. Žalobce pouze obecně v tiskopisu formuláře odkázal na § 67 odst. 1 zákona ve spojení s odst. 7, kdy lze prominout splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území a podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, vč. případného řízení o kasační stížnosti, z důvodů hodných zvláštního zřetele. Žalobce však není ani cizincem mladším 15 let, ani osobou s prokázaným nepříznivým zdravotním stavem, který by současně nastal při pobytu na území, neboť takový stav nebyl v době podání žádosti o trvalý pobyt doložen.
31. Správní orgán zde odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze, č. j. 10 Ca 361/2009-44 ohledně naplnění „důvodů hodných zvláštního zřetele“, s tím, že uvedené má tvrdit a prokázat sám žadatel, nikoliv správní orgán.
32. Žalobce rovněž nesplňuje podmínku odstavce 6 § 67 cit. zák., neboť nesplňuje podmínku odstavce 3, resp. ani odstavce 2. Rovněž žalobce nenaplnil ani podmínky odstavce 8.
33. Závěrem tedy nebyly splněny zákonem požadované kumulativní podmínky pro vyhovění žádosti žalobce.
34. Přes shora uvedené správní orgán dne 9. 8. 2019 vyzval žalobce k poskytnutí součinnosti. To podle správního orgánu žalobce nesplnil, když nedoložil aktuální, podrobnou lékařskou dokumentaci, ale toliko záznam z tomografického vyšetření z r. 2009. Žalobce nedoložil ani to, proč by léčba nemohla probíhat na území i bez udělení trvalého pobytu, jak choroby ovlivňují jeho běžný život a zda a jak jej činí nesoběstačným. Z dokladů, předložených žalobcem, nebyl takový výjimečný zdravotní stav prokázán. Důvodem zvláštního zřetele hodným není ani povolání žalobce do armády, neboť to je ve svrchovanosti země, jejímž je cizinec státním občanem.
35. Správní orgán I. stupně dále odkázal na výklad zákona o azylu (zejm. § 12 a § 14a odst. 1 zák. č. 325/1999 Sb.), a to proto, že obdobné důvody žalobce uplatňuje v žádosti o trvalý pobyt jako důvody hodné zvláštního zřetele. V případě žalobce je konstatováno, že jeho situace není taková, že by pro něj plynulo bezprostřední ohrožení na životě či jiný

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

výjimečný stav, např. obava nastoupit vojenskou službu v zemi jeho původu. Muselo by se jednat o tak výjimečné důvody, aby mohl být trvalý pobyt, jakožto nejvyšší a neomezený pobytový status, udělen. Neexistuje ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území ČR, neboť je věcí suverénního státu, za jakých podmínek pobyt cizince na svém území připustí.

36. K návrhu na účastnický výslech žalobce správní orgán uvedl, že takovým návrhem není vázán, je to důkazní prostředek podpůrného charakteru a správní orgán jej považuje v této věci za nadbytečný (odkaz na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 24. 5. 2016, č. j. 59 A 85/2015-45).
37. K dodatečně předloženým lékařským zprávám, resp. vyšetřením z 1. 10. 2019 a 16. 10. 2019 správní orgán poznamenává, že z nich opětovně nejsou zřejmé skutečnosti, na které byl žalobce již v průběhu řízení i s ohledem na prokázání výjimečnosti jeho zdravotního stavu vyzván. Nelze z nich usuzovat, že by žalobcův stav byl kritický, akutní a pravidelně se podroboval léčbě či byl závislý na soustavné péči jiných osob. Není rovněž zřejmé, jak jeho onemocnění ovlivňuje jeho běžný denní režim.
38. Závěrem správní orgán uvedl, že žalobce si může legalizovat svůj pobytový status na území i jiným způsobem, než pouze na základě povolení k trvalému pobytu.
39. V blanketním odvolání ze dne 29. 1. 2020 žalobce uvedl, že toto odůvodní ve lhůtě 10 dnů. V odůvodnění odvolání ze dne 9. 2. 2020 žalobce poukázal na naplnění neurčitěho právního pojmu důvody hodné zvláštního zřetele s odkazem na svou celkovou zdravotní a životní situaci, dokládající, že ve svém domovském státě nebude schopen samostatného života. Žalobce byl rovněž hospitalizován v Psychiatrické léčebně Bohnice, kam byl akutně převezen a následně ji samovolně opustil. Rovněž byl několikrát odvezen rychlou záchrannou službou do nemocnice. V současné době nevychází z bytu a pouze leží v posteli. Léčba žalobce je pro jeho matku finančně náročná, neboť žalobce disponuje pouze komerčním zdravotním pojištěním, které tyto náklady nepokrývá. Výslech žalobce by navržen proto, že již jeho vzhled a chování potvrzují jeho psychický a fyzický stav.
40. Odvolání žalobce bylo přezkoumáno napadeným rozhodnutím Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) s tím, že bylo zamítnuto a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrzeno. V rozhodnutí se uvádí, že odvolání není důvodné, neboť Ministerstvo vnitra postupovalo zcela v souladu s ustanoveními správního řádu a zákonem o pobytu cizinců.
41. Řízení o vydání povolení k trvalému pobytu není řízením z moci úřední a neřídí se tedy zásadou vyšetřovací. Jde o řízení o žádosti ve smyslu § 44 a násl. správního řádu, ovládané zásadou dispoziční, tedy iniciativa je svěřena do rukou účastníka řízení, který má povinnost tvrdit rozhodné skutečnosti a navrhopvat důkazy k jejich prokázání. Žadatel (žalobce) měl tedy ke své žádosti doložit veškeré doklady, z nichž vyplývají důvody hodné zvláštního zřetele (rozsudek NSS ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009-60). K výzvě ministerstva však žalobce důvody hodné zvláštního zřetele neprokázal, resp. své zdravotní obtíže neprokázal tak, jak bylo požadováno. K výsledku účastníka Komise uvedla, že ten by měl smyslu v případě, kdy by z doložené lékařské zprávy nebyly zřejmé všechny potřebné skutečnosti. Provedení výsledku bez lékařské zprávy, z níž by vyplývala závažnost zdravotního stavu žalobce a jeho závislost na péči matky, by bylo nadbytečné.
42. Dále Komise konstatuje, že nepříznivý zdravotní stav ve smyslu § 67 odst. 7 zákona by měl mít především původ a být důsledkem jeho pobytu na území. Nicméně úraz hlavy v dětství

a trauma ze smrti dcery jsou události, jež nastaly ještě v domovské zemi. K onemocnění žalobce tedy nedošlo během jeho pobytu na území ČR, ale již dříve v zemi původu, přičemž v době pobytu v ČR nedošlo podle lékařských zpráv ke zhoršení jeho stavu.

43. Ministerstvo se tedy nedopustilo žádného pochybení, řádně zjistilo skutkový stav v potřebném rozsahu, zohlednilo žalobcem tvrzené a doložené skutečnosti a své rozhodnutí přezkoumatelně odůvodnilo. Nad rámec výše uvedeného Komise dodala, že § 75 odst. 1 písm. h) zákona neukládá správnímu orgánu zkoumat přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života cizince, přičemž odvolatel tento zásah ani nenamítal (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 3. 2017, č. j. 10 Azs 249/2016-47). Odvolateli nadto nebyl vysloven zákaz pobytu na území, který by vylučoval podání nové žádosti o pobytové oprávnění. Žalobce může podat žádost novou a doplnit ji o všechny požadované náležitosti. Za nepříznivý zdravotní stav nelze považovat každé onemocnění žadatele, ale pouze takové, které objektivně omezuje schopnost vést plnohodnotný pracovní a společenský život. Odvolatel však neprokázal, že by se v jeho případě jednalo o osobu, která je závislá na pomoci třetích osob, či že jeho zdravotní stav vylučuje či omezuje možnost vykonávat pracovní či podnikatelskou činnost na území nebo ve státě původu. Neprokázal tedy ani objektivní důvod tvrzené finanční závislosti na matce z důvodu nepříznivého zdravotního stavu a tedy k takové námitce nelze přihlídnout (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, sp. zn. 9 Azs 12/2015). Žalobce se rovněž kromě neúspěšné žádosti o udělení mezinárodní ochrany nijak nepokusil svůj pobyt na území legalizovat žádostí o udělení nižšího pobytového oprávnění.

IV.

Posouzení žaloby

44. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
45. Soud rozhodl o věci bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalovaná s tímto postupem vyjádřila svůj souhlas a žalobce ve lhůtě nevyjádřil s takovým projednáním věci svůj nesouhlas, má se tedy za to, že s takovým postupem souhlasí.
46. Soud vycházel z následující právní úpravy:
47. Podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019: „Ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu zamítne, jestliže v řízení nejsou potvrzeny důvody uvedené v žádosti o povolení k trvalému pobytu podle § 66 nebo nejsou splněny podmínky podle § 67 nebo § 68.“
48. Podle § 67 odst. 1 zák. o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019: „Povolení k trvalému pobytu se po 4 letech nepřetržitého pobytu na území vydá na žádost cizinci, který na území pobývá v rámci přechodného pobytu po ukončení řízení o udělení mezinárodní ochrany za podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o žalobě nebo kasační stížnosti, pokud tato žaloba nebo stížnost byla podána v zákonné lhůtě. Do doby pobytu podle věty první se započítává doba pobytu na území na dlouhodobé vízum, na povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu a doba, po kterou byl cizinec žadatelem o udělení mezinárodní ochrany nebo cizincem, který byl strpěn na území podle zákona o azylu. Nepřetržitost pobytu na území je zachována, pokud

cizinec podal žádost o udělení mezinárodní ochrany nejpozději do 7 dnů po skončení přechodného pobytu na dlouhodobé vízum nebo na povolení k dlouhodobému anebo trvalému pobytu; to neplatí, pokud platnost těchto pobytových oprávnění byla zrušena.“

49. Podle § 67 odst. 7 zák. o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019: „*Splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území a podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, lze prominout z důvodů hodných zvláštního zřetele, zejména je-li oprávněným cizincem osoba mladší 15 let nebo nepříznivý zdravotní stav žadatele nastal za pobytu na území.“*
50. Soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
51. Soud předně uvádí, že námitky žalobce, uvedené v bodě II. žaloby a označené jako „žalobní body“, jsou poněkud obecné, neboť zde žalobce toliko cituje ustanovení správního řádu, aniž by blíže specifikoval, v čem konkrétně postupovaly správní orgány v rozporu s ustanoveními zákona, resp. jak konkrétně tato ustanovení porušily. Podle závěrů rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78 (publikován pod č. 2162/2011 Sb. NSS), žalobní bod „*je projednání způsobit v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně – v mezích této formulace – v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod – byť i vyhovující – obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují.“* (bod 32 rozsudku).
52. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS: „*I. Líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých "obvyklých" nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. II. Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. III. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“*
53. Podle bodu 28 rozsudku NSS ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016 – 30: „*I k poslední kasační námitce soud konstatuje, že se zcela ztotožňuje s hodnocením totožné žalobní námitky poskytnutým městským soudem. Ten uvedl: „Soud má za to, že takto formulovaná námitka je příliš obecná – žalobce nijak nekonkretizuje, které skutečnosti správní orgány opomněly zjistit či proč se nebylo možno v posuzované věci spolehnout na informace uvedené v cizineckém systému. Z uvedeného plyne, že soud může na uvedenou námitku reagovat jen v obdobné míře obecnosti (shodně např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004-54).“*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

54. Přes shora uvedené však zásadní a konkrétní námitkou žalobce, seznatelnou z žaloby, je, zda správní orgány řádně posoudily případné naplnění neurčitého právního pojmu „důvody hodné zvláštního zřetele“ ve smyslu § 67 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, které žalobce spatřoval ve svém diagnostikovaném zdravotním stavu.
55. Městský soud má za to, že správní orgány ve svém hodnocení a závěru o tom, že v případě žalobce nejsou tyto závažné a výjimečné důvody zvláštního zřetele hodné dány, nepochybily. Soud nikterak nepochybnuje, že žalobce postihly kruté rány osudu. Povolení k trvalému pobytu však představuje nejvyšší typ pobytového oprávnění, a proto je třeba v daném případě s ohledem na všechny relevantní okolnosti zvážit, zda by žalobci případně nepostačovalo udělení nižšího typu pobytového oprávnění (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016 – 30), jak konstatoval i správní orgán I. stupně v závěru svého rozhodnutí.
56. Soud uvádí, že stran pobytové historie žalobce není mezi účastníky řízení sporu a vymezili ji shodně (v rozhodnutích, žalobě, vyjádření k žalobě a vyplývá tak i ze správního spisu). Žalobce rovněž nepochybnuje, že nesplňuje podmínky pro udělení trvalého pobytu na základě odst. 1, 2, 3, 4, 6 § 67 zákona o pobytu cizinců a že žádá o prominutí splnění podmínek ve smyslu odstavce 7 cit. ustanovení z důvodu jeho nepříznivého zdravotního stavu (jak vyplývá z poznámky žalobce v bodu 15. žádosti o povolení k trvalému pobytu ze dne 25. 7. 2019 a v návaznosti na to z jeho sdělení ze dne 29. 8. 2019 k výzvě správního orgánu I. stupně ze dne 9. 8. 2019, z vyjádření k žádosti ze dne 15. 10. 2019 a z připojených lékařských zpráv, k čemuž dospěly i správní orgány).
57. Zákon o pobytu cizinců v § 67 odst. 7 nicméně jasně stanoví, že *„splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území a podmínky, že nejméně poslední dva roky probíhalo poslední řízení o udělení mezinárodní ochrany, včetně případného řízení o kasační stížnosti, lze prominout z důvodů hodných zvláštního zřetele, zejména je-li oprávněným cizincem osoba mladší 15 let nebo nepříznivý zdravotní stav žadatele **nastal za pobytu na území.**“* (pozn.: zvýrazněno soudem).
58. Z lékařských zpráv předložených žalobcem lze, shodně se závěry správních orgánů, vyvodit, že žalobce postihla *korová atrofie frontoparietálně, varianta Dandyho-Walkera*, nicméně uvedené nastalo již za pobytu na území jeho domovského státu, rovněž jako jeho psychické problémy, které byly způsobeny následkem tragické smrti jeho dcery. Sám žalobce v žalobě uvádí, že *„ve svém domovském státě prožil v minulosti trauma“*. Rovněž ve vyjádření k důvodům žádosti o trvalý pobyt ze dne 29. 8. 2019 žalobce uvedl, že za důvody zvláštního zřetele hodné považuje svůj zdravotní stav, který nastal již v době jeho pobytu na Ukrajině (pozn.: podtrženo soudem).
59. V souladu se závěry správních orgánů rovněž soud konstatuje, že žalobce nepředložil, ač k tomu byl správním orgánem vyzván a poučen o důsledcích neuposlechnutí výzvy (výzva z 9. 8. 2019) aktuální zprávu o svém zdravotním stavu, kde by bylo vymezeno, jakým způsobem mu diagnostikované onemocnění znemožňuje běžné denní fungování a je z tohoto důvodu závislý na péči své matky. Ve zprávě z návštěvy ambulance neurologického oddělení Nemocnice Milosrdných sester sv. Karla Boromejského v Praze ze dne 16. 10. 2019 se uvádí, že žalobce *„neudává obtíže, záchvat se neopakoval, abstinuje, od autohavárie údajně začal třes HK“*, avšak bez další medikace či potřeby odeslání na jiná vyšetření. Rovněž je zde uvedeno, že záchvat GM nastal v r. 2018 *„při abuzu alkoholu“*.

Z uvedeného tedy nevyplývá, že by žalobce trpěl opakovaně a často záchvaty v důsledku jemu diagnostikovaných obtíží.

60. Z písemného vyjádření zmocněnkyně žalobce ze dne 15. 10. 2019 se podává, že u žalobce byla zjištěna *korová atrofie varianty Dandyho-Walkera*, zmocněnkyně k tomu však uvádí, že se „*jedná o zmenšení objemu mozku vůči lebce, což samo o sobě nemusí znamenat závažné komplikace, může to být spojeno s věkem*“, s tím, že je však třeba přihlídnout již k předchozímu zdravotnímu stavu žalobce.
61. Z lékařských zpráv podle názoru soudu spíše vyplývá, že žalobce trpí občasnými epileptickými záchvaty v důsledku požití alkoholu, když mu již několikrát byla výslovně doporučena abstinence [viz zpráva z návštěvy neurologické ambulance dne 16. 10. 2019: „*etyl v anamneze, 2018 při abuzu alkoholu záchvat GM – ošetřen na neurologii*“; pro dokreslení situace rovněž pak zprávy připojené až k žalobě, ke kterým správní orgán přihlídnout nemohl a které by stejně na jeho rozhodnutí ničeho nezměnily (Předběžná propouštěcí zpráva z Psychiatrické nemocnice Bohnice ze dne 15. 1. 2018, kde je uvedeno „*Nutná abstinence od všech psychoaktivních látek včetně alkoholu!*“ s doporučením „*doléčení v centrech specializovaných na problematiku závislosti i krizovou pomoc (např. Anonymní Alkoholici)*“, „*Pacient není motivován k ústavní léčbě závislosti.*“; dále rovněž ambulantní zpráva Nemocnice Na Bulovce ze dne 9. 5. 2020, z níž vyplývá „*abusus: alkohol denně, epizoda křečí celého těla, pije pouze pivo. Nutná plná abstinence a léčba!*“].
62. Žalobce rovněž nikterak nedoložil ani své tvrzení o komerčním pojištění a o tom, že nemůže z finančních důvodů svých a své matky podstoupit jiná vyšetření. Ve vyjádření z 15. 10. 2019 pak žalobce sám uvádí, že navštěvuje neurologickou ambulanci, kde bude navrhnout další postup léčby, nicméně z ničeho nevyplývá, že by žalobcův stav byl natolik výjimečný a závažný, že by nebyl schopen se sám o sebe postarat. Rovněž není zřejmé, že by nebyl práce schopným (v Předběžné propouštěcí zprávě z Psychiatrické nemocnice Bohnice ze dne 15. 1. 2018 je naopak výslovně uvedeno „*Aptus (práceschopný) od 15. 1. 2018*“).
63. Podle názoru soudu správní orgány řádně a v mezích zákona vyložily neurčitý právní pojem „*důvody hodné zvláštního zřetele*“. Lze uvést, že v obecné rovině správní rozhodnutí, které bylo učiněno na základě volného správního uvážení, soud přezkoumává pouze z hlediska, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo je nezneužil (ustanovení § 78 odst. 1 s. ř. s.). S ohledem na smysl a účel zákona o pobytu cizinců je správní uvážení v tomto případě logickým vyústěním řádného hodnocení skutkových zjištění. Podle rozsudku NSS ze dne 8. 11. 2017, č. j. 9 Azs 249/2017-49: „*[23] K samotné interpretaci „důvodů hodných zvláštního zřetele“ Nejvyšší správní soud předesílá, že se jedná o neurčitý pojem vysokého stupně obecnosti, proto je variabilita jeho využití značná. [24] Je tedy zřejmé, že nemá smysl snažit se uchopit rozsah tohoto neurčitého pojmu bez vztahu k právní normě, jejíž aplikace přichází v konkrétním případě v úvahu. [26] Samotná úvaha žalovaného, že v případě důvodů hodných zvláštního zřetele podle § 67 odst. 4 zákona o pobytu cizinců musí jít o natolik závažné důvody, že vyžadují udělení povolení k trvalému pobytu cizinci, je zcela logická.*“
64. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 170/2004-72: „*... V moderním právním státě je vskutku odmítána možnost neomezené volné úvahy. Při aplikaci § 14 zákona o azylu, umožňující udělit humanitární azyl, je nezbytné ujasnit si obsah tohoto ustanovení z hlediska možností, které se správnímu orgánu nabízejí. Tato právní norma totiž v*

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

sobě obsahuje kombinaci neurčitého právního pojmu a správního uvážení. Neurčitý právní pojem, zde představovaný "důvodem zvláštního zřetele hodným" nelze obsahově dostatečně přesně vymezit a jeho aplikace závisí na odborné posouzení v každém jednotlivém případě. Častými zástupci tohoto institutu jsou "veřejný zájem či veřejný pořádek". Zákonodárce vytváří prostor veřejné správě, aby zhodnotila, zda konkrétní situace patří do rozsahu určitého neurčitého právního pojmu, či nikoli. Ovšem naplnění obsahu neurčitého právního pojmu pak s sebou přináší povinnost správního orgánu rozhodnout způsobem, který norma předvídá. Při interpretaci neurčitých právních pojmů se uvážení zaměřuje na konkrétní skutkovou podstatu a její hodnocení. Naproti tomu u správního uvážení je úvaha orientována na způsob užití právního následku (např. vyslovit zákaz určité činnosti). Zákon tedy poskytuje volný prostor k rozhodování v hranicích, které stanoví. Tento prostor bývá vyjádřen různě, např. alternativními možnostmi rozhodnutí s tím, že je na úvaze správního orgánu, jak s těmito možnostmi naloží, nebo určitou formulací ("může, lze") apod.; s existencí určitého skutkového stavu není jednoznačně spojen jediný právní následek. Úprava může být kombinována právě s použitím neurčitých pojmů, které zpravidla diskreční pravomoc omezují (orgán může žadateli vyhovět, jsou-li proto závažné důvody). V předmětném paragrafu pak odpovídá charakteru popisovaného institutu dikce "...lze udělit azyl...z důvodu hodného zvláštního zřetele". Soud proto uzavírá, že ustanovení § 14 zákona o azylu je kombinací neurčitého právního pojmu a správního uvážení, kdy neurčitým právním pojmem je "případ zvláštního zřetele hodný" a vlastní rozhodnutí správního orgánu vyjádřené slovy "lze udělit humanitární azyl" představuje správní uvážení. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování, a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Protože správní orgán řádně zjistil a posoudil jak osobní situaci stěžovatelů, tak i stav v jejich zemi, a pokud z nich sám nevyvodil důvody pro udělení humanitárního azylu, je takové rozhodnutí plně v jeho pravomoci a soud nezákonnost takového rozhodnutí s ohledem na shora vyslovené neshledává." Obdobná situace shora zmiňované kombinace neurčitého právního pojmu a správního uvážení nastává i v případě ustanovení § 67 odst. 7 zák. o pobytu cizinců, tedy z dikcí „splnění podmínky ... lze prominout“, a to „z důvodů hodných zvláštního zřetele“, uvedených demonstrativně (zejména).

65. Podle § 52 správního řádu: „Účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.“
66. Podle § 169j odst. 1 zákona o pobytu cizinců: „Správní orgán může za účelem zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, vyzve účastníka řízení.“
67. Soud se ztotožnil s názorem žalované, že nebylo povinností správního orgánu, aby si skutečnosti, týkající se aktuálního zdravotního stavu žalobce a z něj plynoucích omezení pro jeho každodenní život opatřoval sám. Řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu je řízením zahajovaným na základě žádosti a je ovládáno dispoziční zásadou. Proto bylo na žalobci, aby předložil potřebné doklady k prokázání svého zdravotního stavu v tomto směru. Výslech účastníka může sloužit jako podpůrný důkazní prostředek k ověření skutečností v lékařských zprávách, avšak nelze se s ním spokojit místo takové lékařské zprávy.
68. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016 – 30: „[...] přezkum rozhodnutí o neudělení povolení k pobytu je z povahy věci mnohem méně

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

intenzivní než přezkum rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu (či rozhodnutí o správním vyhoštění), neboť ve druhém případě jde o daleko závažnější zásah do práv jednotlivce (k tomu srov. blíže rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 9. 2011, č. j. 7 As 112/2011 - 65). V posuzované věci jde navíc o řízení zahájené na žádost, a v takovém případě nelze po správním orgánu požadovat, aby pouze z vlastní iniciativy vyhledával všechny relevantní důkazy, které by případně prokazovaly skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele, a to i pokud jde o nepřiměřenost tvrzeňého zásahu do soukromého a rodinného života, pokud sám stěžovatel takové skutečnosti ani neoznačí.“ (bod 20 rozsudku).

69. Soud rovněž uvádí, že zamítnutí žádosti o udělení pobytu není automaticky spojeno s povinností žadatele opustit území ČR. Taková situace by nastala, pokud by taková povinnost byla žalobci uložena přímo ve výroku rozhodnutí, nikoliv jako jeho možný (teoretický) budoucí následek. Tedy taková situace by mohla nastat až v případě řízení o správním vyhoštění žalobce, kdy by byl správní orgán povinen zkoumat dopady rozhodnutí o vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce, jak výslovně stanoví § 119a odst. 2 zák. o pobytu cizinců v platném znění (srov. § 174a odst. 3 zák. o pobytu cizinců, podle nějž „*přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*“). Proti případnému správnímu vyhoštění je možné se bránit žalobou ve správním soudnictví, která má ze zákona odkladný účinek (§ 172 odst. 3 zák. o pobytu cizinců).
70. Lze rovněž uvést, že „*rozhodnutím o zamítnutí žádosti o povolení k trvalému pobytu není samo o sobě dotčeno právo cizince na území České republiky pobývat. Dochází pouze k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu. O jiných možných pobytových statusech stěžovatele nebylo rozhodováno. Na základě tohoto rozhodnutí mu není znemožněno svůj pobyt na území České republiky legalizovat jiným způsobem, který nabízí zákon o pobytu cizinců...*“ (bod 19 rozsudku NSS ze dne 1. 12. 2016, č. j. 9 Azs 253/2016 – 30).
71. Správní orgán I. stupně se vypořádal i s námitkou týkající se možného povolání žalobce do armády, kterou neshledal být důvodem zvláštního zřetele hodným, s tím, že tato otázka je ve svrchovanosti země, jejímž je cizinec státním občanem. Zde lze rovněž odkázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2017, č. j. 10 Azs 307/2017-33, podle něhož: „*Obecně platí, že branná povinnost je legitimní povinností občana vůči domovskému státu a povinnost služby v armádě při mobilizaci (případně trest za její nesplnění) rozhodně nelze považovat za azylově relevantní (srov. např. usnesení ze dne 17. 6. 2015, čj. 6 Azs 86/2015-31, ze dne 22. 7. 2015, čj. 2 Azs 160/2015-43, ze dne 10. 9. 2015, čj. 2 Azs 175/2015-34, nebo ze dne 31. 8. 2016, čj. 2 Azs 141/2016-32). I pokud v právním řádu státu chybí zakotvení práva nevykonávat vojenskou službu, je-li to v rozporu s přesvědčením občana, není tato skutečnost dostatečným důvodem pro poskytnutí azylu. Teprve pronásledování či odůvodněný strach z něj jako následek absence takové úpravy by mohl být důvodem pro poskytnutí azylu. Za hrozbu pronásledování nelze považovat hrozbu trestního stíhání za trestný čin, pokud např. není důvodná obava, že toto trestní stíhání bude vedeno způsobem porušujícím lidská práva (srov. rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2003, čj. 2 Azs 15/2003-81, č. 77/2004 Sb. NSS, a usnesení NSS ze dne 23. 3. 2009, čj. 8 Azs 40/2008-57, a ze dne 16. 4. 2008, čj. 2 Azs 20/2008-69.*“
72. Soud uvádí, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, při respektování práv žalobce a základních zásad činnosti správních orgánů. Správní orgány správně vyhodnotily, že v případě žalobce nebyly splněny zákonné podmínky pro udělení předmětného pobytového titulu. Soud s ohledem na shora uvedené neshledal porušení

žádného (byť obecně) namítaného ustanovení správního řádu (§ 2 odst. 1, 4; § 3; § 50 odst. 2, 3, 4; § 52 ani § 68 odst. 3 správního řádu). Soud tedy uzavírá, že byl řádně zjištěn skutkový stav v rozsahu potřebném pro vydání rozhodnutí, byly zohledněny žalobcem tvrzené a doložené skutečnosti a z rozhodnutí jednoznačně vyplývá, proč v konkrétním případě žalobce nedošlo k naplnění důvodů hodných zvláštního zřetele. Soud rovněž souhlasí se správními orgány v tom, že výsledek žalobce by byl v dané věci nadbytečným a nepřinesl by ve věci ničeho nového.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

73. Městský soud v Praze ze shora uvedených důvodů žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
74. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V souzeném případě měl úspěch žalovaný správní orgán, kterému však žádné náklady nad rámec jeho běžné činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. srpna 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje J. V.